

Életige

2003. január

1

„Ezt a kincset
cserépedényben
Őrizzük” (2Kor 4,7)

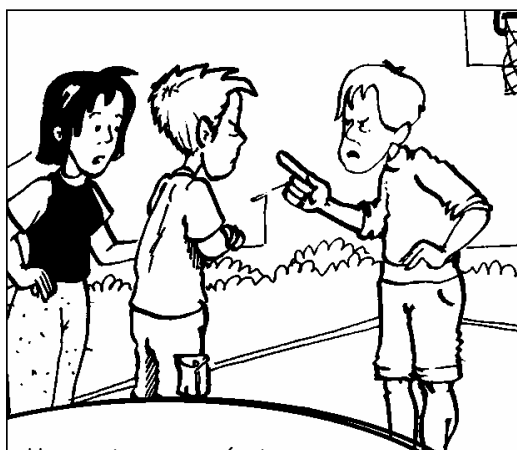
Hányszor megesik, hogy a ránk bízott feladatokkal kapcsolatban mi is megtapasztaljuk szegénységünket, korlátainkat, elégtelenségünket, és képtelenek vagyunk megfelelni...

... hogy tehetetlenül állunk az erőnket meghaladó helyzetek előtt.

Ezenkívül olyan hajlamokat és vonzalmakat is észlelünk magunkban, amelyek inkább a rossz, mint a jó felé irányulnak, és amelyeknek gyenge akaratumk nehezen tud ellenállni. Mintha mi is szegényes „cserépedények” lennénk.

Erőnket
Meghaladó

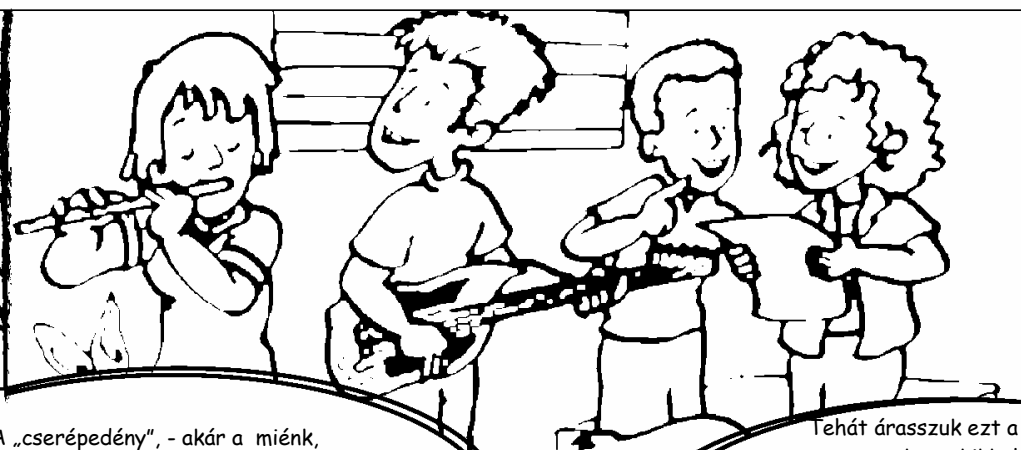
Helyzetek!

Ugyanezt a gyengeséget és törekvényt észrevesszük azokban is, akik mellettünk vannak a családban, vagy a csoportunkban.

Ha csak önmagunkra néznénk, akkor valóban elbátortalanodhatnánk. Ami ezzel szemben számít, az a magunkban hordozott kincs, amire teljes figyelmünket összpontosítani kell, az maga Krisztus, akit hordozunk magunkban.

Mélyen önmagamba nézek, és felfedezem, mint egy napot önmagamban. Ha körülnézek, akkor másokban is megtanulom felfedezni a bennük lakozó kincset, túllátva külső megjelenésükön.

A „cserépedény”, - akár a miénk, akár másoké - nem lesz akadály többé. Inkább arra emlékeztet majd, hogy az az élet, amelyet Isten fel akar szabadítani bennünk, az Ő jelenléte és működése bennünk és közöttünk

Tehát árásszuk ezt a szeretetet azokra, akikkel találkozunk napunk folyamán, hogy mi is mondhassuk:

„Ezt a kincset, cserépedényben őrizzük, hogy a nagyszerű erőt ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk.”